

SINNOPSKORNIÐ

Nr. 3

Advent 2020

www.katolsk.fo

So at tykkum ikki skortar (manglar) nakra náðigávu, meðan tit vænta opinbering várs Harra Jesu Krists (1.Kor. 1,7)

Eg vóni, at hesi orðini úr øðrum lestri til messuna á fyrsta sunnudegi í advent fer at hjálpa tykkum til at vera tolin: við Gudi, tá tað sær út til at taka langa tíð til, at tínar bønir verða hoyrðar; við sær sjálvum, meðan tú bíðar eftir, at vit skulu halda jól, tá Harri okkara varð føddur, og við øðrum fólki á hesari myrku, men hugsanarsamari tíð á árinum. Advent merkir bókstavliga at koma ella trína inn um gáttina; tað er ætlað at vera ein tíð við gleðiligari væntan eftir Gudi. Vit bíða eftir honum, meðan vit fyrireika okkum til at endurskapa søguna um Jesu føðing í Betlehem, men árstíðin er í tveimum pørtum til tess at minna okkum á, at Hann kemur aftur við enda tíðarinnar á ein hátt, sum vit ikki eru før fyri at fata. Øll ferðin broytist hin 17. desember, tá vit byrja at nýta ta næstu adventsprefatióningina í byrjanini av eukaristisku bønini við messuna, og vit byrja eina røð av skiftisongum (antifonum), sum bjóða okkum eina novenu til at fyrireika Jesu Kristi føðing, teir víðagitnu kleystur "O" skiftisangir. Tað er ein triði máti, sum Jesus Kristus kemur til okkara við, tá vit mæta Honum í Heilagari kommunióning í hvørjari messu.

Nøkur ting fara at verða øðrvísi í kirkjunni í hesari advent. Besti hátturin er at hava 2 messur hvønn sunnudag fyri at loyva fólkinum at koma til messu uttan at vera bangin um, at vit sita ov nær, tá ið tað enn er vandi fyri smittuni av Covid 19 virusi. **Tann næsta messan fer at vera kl. 16 seinnapartin hvønn sunnudag í hesum døgum.** Hetta er ein avgerð, sum kirkjuráðið tók í oktober mánaði, nakað, sum kann eftirmetast, um tað ikki longur er neyðugt.

Hvør skrivur hesi orð? Tað er nýggi prestur tykkara faðir Peter. Eg hoyri til tað enska bispadømið í Liverpool í Útnyrðingsonglandi, men eri til láns til Bispadømið í Keypmannahavn fyri at tæna kirkjulíðinum í Føroyum. Nøkur av tykkum kenna meg longu, men eingin av tykkum kenna meg væl. Tað verður tíð til tað. Lat meg siga tykkum frá um tey síðstu 43 árin. Eg var í tænaðum sum hjálparprestur í Wigan í 4 ár og var kapellanur í Sct. Thomas More Catholic High School (1250 næmingar). Síðani fór eg aftur til Róm (*har eg longu hevði møtt unga Czeslaw Kozon í 1971!*) fyri at lesa meira heimspeki og til at fyrireika undirvísing á okkara seminarium uttan fyri Durham (eg havi undirvíst í heimspeki ymsastaðni í 35 ár). Eftir tað hevði eg eina meinigheit í Widnes og varð knappliga biðin um at arbeiða í *The Pontifical Council for Culture* í Róm sum serfrøðingur at hava samtalur við ikki trúgvandi. Tað næsta málið var Sct. Gallen í Sveis sum avloysari fyri aðalskrivaran hjá *The Council of Episcopal Conferences of Europe*. Síðani hevði eg ábyrgd av tí katólsku hjálpini til árið hjá Liverpool sum mentanarbýi. Ímeðan varð eg knappliga kapellanur fyri Carmel (meira einn 30 systrar í Liverpool) og á einum stórum sjúkrahúsi við Aintree (960 sengur og dagdeild). Eitt neyðtelefonkall frá Kozon bispi leiddi meg til erkabispin at loysa meg at koma higar. Eg eri ógvuliga keddur um, at mínir arbeiðsfelagar á sjúkrahúsinum mugu vera við einari aldu nr. 2 av Covid-19 virus, og eg ikki fái hjálpt teimum. At arbeiða á sjúkrahúsinum er sjálvandi tað mest krevjandi, men eisini tað mest prestaliga arbeiði, eg nakrantíð eri biðin um. Tað lærdi meg nóg, har tað týðningarmiklasta er *megin í sakramentunum*.

Kirkjuráðið loyvdi mær vinaliga at greiða teimum frá, hvat eg haldi vera mest týðningarmikið, nú eg byrji mítt virksemi hjá tykkum. Eg havi triggjar høvudsætningar umframt tað, sum eg fari at hoyra frá systrunum og frá tykkum øllum, so hvørt vit læra hvønn annan betur at kenna. Í fyrsta lagi vóni eg, at vit kunnu finna fram til, hvussu vit kunnu halda messu við hóskaðum høvi á øðrum støðum og í øðrum oyggjum. Eg veit, at hetta longu hendir uppímillum, men tað tykist

týdningarmikið at vera til reiðar at fara at vitja fólk, har tað er torført ella beinleiðis ógjørligt at koma til Havnar til messu. Eitt annað er nakað, sum kanska kann tykjast eitt sindur løgið fyri nøkur av tykkum, er tankin um at gera eina pílagrímsferð við meinigheitini. Eg havi verið 20 ár í Róm og havi vitjað Assisi meira enn 40 ferðir, so hetta eru støð, vit kunnu hugsa um. Eg havi eisini vitjað *Heilaga landið* umleið 14 ferðir. Tað hevur broytt tann háttin, sum eg hoyri skriftlesingarnar og skilji tað jarðiska lívið hjá Harra okkara Jesusi Kristi. Tað eru aðrir møguleikar, sum eg haldi, at nøkur av tykkum fara at nevna. Allir eru dýrir! Tað síðsta, sum eg kundi bjóða á kirkjuráðsfundinum, var at tosa um fyrireikingarnar til jóla til tess at royna at hjálpa okkum øllum at nýta adventstíðina betur. Tað fer at vera ein fyrilestur hvørja viku, men eftirsum eg skrivi hetta í Keypmannahavn, eri eg ikki førur fyri at tosa um tíðirnar við kirkjuráðið. Eg vóni, at tit verða kunnað, áðrenn eg komi aftur – um Gud vil – hin 26. november. Eg spurdi Kozon bisp um, hvussu hansara raðfestingar fóru at vera til mína tíð saman við tykkum. Hann segði bert eitt: ”Vitja fólkini. Vitja tey endiliga.” Eg veit, at hetta eisini er ein raðfesting hjá sr. Marisu, so tað er gott at hava tað sama hugskotið frá tveimum keldum!

Á mínari fyrstu vitjan í Føroyum fyri tveimum árum síðani legði eg merki til, at tað í hvørjari kirkju var ein málningur ella í minsta lagi okkurt annað, sum kundi minna á evangelisku søguna um stormin á vatninum. Tað sigur mær, at fólkíð á hesum oyggjunum hava djúpa virðing fyri maktini á sjónum, sum gevur lív, men eisini kann taka tað. Ein merkisverd standmynd í kirkjugarðinum í *Fuglafirði* fekk meg serliga at hugsa soleiðis. Eg havi eina líknandi virðing fyri tí heimsfarsótt, sum er í løtuni, við tað, at eg havi sæð so mong fólk doyggja av hesum virusi. Hetta er ein tíð til at líta á Gud og at vanda okkum til Hansara í bøn og ákallan, men tað er eisini ein tíð til at virða vandarnar og at fara fram við skili. Eg havi tosað við bispin um hetta, og hann er heilt avgjórður, eins og eg eri, at tað ikki er eitt gott hugskot at geva heilagu kommuniúnina á tunguna. So ímeðan farsóttin herjar, mugu vit móttaka heilagu kommuniúnina í hondina. Aftaná, um og nær ”tað normala” kemur aftur, vil tað aftur vera eitt val. Vanliga reglan er, at tað er tann, sum móttakar kommuniúnina, og ikki presturin, sum tekur valið. Núverandi støðan er ein neyðstøða, so nú er tað einki val.

Tá ið fólk heima spurdu meg, hvussu lívið vildi verið í hesari meinigheitini, so fortaldi eg, at systrarnar rættiliga eru tær menniskjansligu maskinurnar her, sum arbeiða við Heilagum Anda á nógvvar ymiskar mátar. Eg eri vísur í, at tit øll vita hetta nógv betur enn eg, men eg ynski at siga tað alment frá byrjanini, at eg veruliga hávirði, at tær eru her og gera tað, sum tær hava gjørt í fleiri ár, og eisini fyri at tillaga seg til broytandi umstøður fyri at kunna vera her saman við tykkum og at fylgja tykkum á tykkara ferð at uppdaga - Gud, kongadømi Hansara og Kirkju Hansara. Eg eri eisini klárur yvir, at summi av tykkum bjóða tykkara heim og tykkara tíð til tess at tryggja, at tað eru møguleikar uttan fyri messuna til at biðja; hetta slagið av gávumildni er ein stór gáva til meinigheitina. Eisini at biðja rósukransin í Kerit áðrenn messuna sunnudagar er ein stórus møguleiki at hava. Vit eru sera vælsignað!

Tá eg nú haldi fram aftan á *faðir Paul*, sum eg sá nýliga, og sum sendir sínar heilsanir, og hansara smíl, sum eg haldi er so hugtakandi, ynski eg at eggja øll, sum kunnu, til regluliga at stuðla meinigheitini fíggjarliga. Nógv av tykkum gera tað, og eg takki fyri tað, men eg haldi, at fleiri kundu farið upp í hendan skaran av gávumildum sálum.

Tann besti máttin at geva regluliga er at flyta pengar á kontuna hjá sóknini í 9181–150.515.9 í *Betri Banka*.

Vár Frúa, havsins stjørna, bið fyri okkum.